

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΗΣ

Η'.

Συρροή περιστατικῶν καὶ ἐξέγερσις τῆς κοινῆς γνώ-
μης.—Αἱ συνωμοσίαι.—Οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες καὶ
ἡ κατάργησις τοῦ Συντάγματος.—Ἡ Καλογηρικὴ συ-
νωμοσία.—Φιλορθόδοξοι καὶ Ναπαῖοι.—Ἡ πλήρωσις
τῶν χρησμῶν τοῦ Ἀγαθαγγέλου.—Αἱ ρωσικαὶ βοή-
θειαι καὶ ἡ σημαία τῆς Τριπόλεως.—Ἀποκλήρυξις
Ρώσσοῦ πρέσβεως.—Μοναχοὶ ταραξίαι.—Ἡ ἔγερσις
τοῦ Λαζάρου ἐκμηδενίζομένη.—Οἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἀσκη-
ταί.—Συλλήψεις καὶ φυλακίσεις.—Μέτρα τῆς Κυβερ-
νήσεως.—Στρατὸς κατὰ τοῦ Παπουλάκη.—Ἐν δημο-
τικὸν ἄσμα.—Ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία.

Τὰ συμβαίνοντα ἐν Λακωνίᾳ ἐπτόησαν τὴν
Κυβέρνησιν καὶ συνετάραξαν τὴν ἐν Ἀθήναις
κοινὴν γνώμην. Ὁμοθυμῶς σχεδὸν ὁ τύπος ἐπε-
καλέσθη τὴν ἄμεσον ἐπέμβασιν τῆς ἐξουσίας,
ἧτις ἀπέναντι τοῦ χαρακτῆρος ὃν προσέλαβεν
ὁ ὑπὲρ τοῦ Παπουλάκη ἐνθουσιασμός ἐδέησε νὰ
καταφυγῆ εἰς σύντονα καὶ ἀποφασιστικὰ μέτρα.

Ὁμολογουμένως δὲ ἡ κοινὴ γνώμη εἶχεν εὐ-
λόγους ἀφορμὰς νὰ συντράσσηται, διότι κατὰ
τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ ἔτους
1852 καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς ἐαρινοὺς μῆνας πα-
ρατηρεῖται ἀξίωσημείωτος συρροή περιστατικῶν
ἄμεσον ἐχόντων ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ φρονή-
ματος καὶ ἰκανῶν νὰ ἐμβάλωσιν εἰς ἀνησυχίαν
τὴν περιωρισμένην τότε κοινωνίαν τῆς πρωτευ-
ούσης, ἀποκεχωρισμένην ἀκόμη ἕνεκα τῆς ἀτε-
λοῦς συγκοινωνίας ἐκ τῆς γενικωτέρας δράσεως
καὶ περὶ τὰ ἴδια ἔσαιε τυρβαζομένην. Ἐν πρώ-
τοις εἰς μεγίστην διετέλει ἔντασιν κατὰ τὴν πε-
ρίοδον ταύτην, ὡς διὰ μακρῶν ἐγράφη, ὁ σά-
λος τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος περὶ τῶν προ-
νομίων τῆς ἀνεξαρτήτου ἑλληνικῆς ἐκκλησίας
καὶ πείσμονες διεζήγοντο συζητήσεις μεταξὺ
τῶν ἐκατέρωθεν τεταγμένων λογίων, ὑπερμάχων
τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἰδέας. Τότε ἀνεφύη ἐκ
τυχαίου περιστατικοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὸ περὶ
τοῦ ὄρκου τῶν ἱερέων ζήτημα, οὐχὶ σπουδαῖον
μέν, ἀλλὰ συντελοῦν ὅπως δῆποτε καὶ αὐτὸ
εἰς τὴν παράτασιν τῆς ἀνωμαλίας. Τότε περι-
που—κατὰ τὸν Φεβρουάριον—εἶχε καταδικασθῆ
ἐπὶ προσηλυτισμῷ δι' ἀποφάσεως τοῦ Πλημμε-
λειοδικείου ὁ ἀμερικανὸς ἱεραπόστολος Ἰωνᾶς
Κίγκ, ἀνεμένετο δὲ ἡ ἐπέμβασις τῆς κυβερνή-
σεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς,
ἧτις τῷ ὄντι καὶ πολεμικὸν πλοῖον ἐπεμφεν εἰς
Πειραιᾶ καὶ ἰδιαίτερον ἀπεσταλμένον, τὸν ἐν
Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴν αὐτῆς Μάρς, πρὸς
κανονισμὸν τῆς διεθνοῦς αὐτῆς διαφορᾶς. Τότε
ἀνεκινεῖτο ἕτερον ζήτημα, τὸ περὶ καταδιώξεως

τῆς Θεοσεβείας, τουτέστι τῆς αἰρέσεως τοῦ
Θ. Καίρη, καταδικασθέντος βραδύτερον μετὰ
τῶν σὺν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου Σύ-
ρου. Τότε διεδίδοντο τὰ περὶ συνωμοσιῶν θρυλ-
λήματα, περὶ ὧν συνεπέαι ἐπερωτήσεων, ἐγένε-
νετο ἰκανὸς λόγος ἐν τε τῇ βουλῇ καὶ τῇ Γε-
ρουσίᾳ.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι οὐχὶ πολὺ συνετῶς καὶ
περιεσκεμμένως οὐδὲ μετὰ μεγάλης κυριολεξίας
ἀπεδόθη ὁ προσδιορισμὸς τῆς συνωμοσίας εἰς τὰ
τότε γενόμενα, ἅτινα μάλλον ὡς φαντασιοπλη-
ξία θερμοκεφάλων ἢ ὡς λελογισμένα ἀνατρε-
πτικὰ σχέδια ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν. Περιέρ-
γως δὲ αἱ λεγόμεναι αὗται συνωμοσίαι εἶχον σκο-
πὸν οὐ μόνον διάφορον ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἀντί-
θετον. Ἡ μία, ἡ σκοπιῦσα τὴν κατάλυσιν τοῦ
συνταγματικοῦ πολιτεύματος καὶ τὴν ἀνάρρησιν
τοῦ βασιλέως Ὁθωνος εἰς ἀπόλυτον μονάρχην
ἦτο αὐτόχρημα παιδαριώδης, ἔργον ἐνός καὶ
μόνου μαθητοῦ τότε τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς
τῶν Εὐελπίδων, ἀποβληθέντος διὰ τοῦτο καὶ
καταστάντος περιωνύμου κατόπιν διὰ τὴν συμ-
μετοχὴν του εἰς πάντα περίπου τὰ ἐν τῇ ἰλλυρικῇ
χερσονήσῳ λαβόντα χώραν ἐπαναστατικὰ κι-
νήματα. Ζωηρὸς τὴν φαντασίαν ὁ νεανίας μα-
θητῆς καὶ ἐξημμένην ἔτι μάλλον ἔχων αὐτὴν
ἐκ τῆς ἀναγνωσεως μυθιστορημάτων καὶ ἰδίως
τῶν ἀρτίως τότε μεταφρασθέντων *Τριῶν Σω-
ματοφυλάκων*—ὧν ἡ ἐπίδρασις ἀποδεικνύεται
καὶ ἐκ τοῦ ψευδωνύμου *Ἀρταριᾶρ*, δι' οὗ ὑπέ-
γραψε τὴν πρὸς τὸν βασιλέα ἐπιστολὴν του—
ὠνευρέθη ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν βασιλέα τὴν κο-
λοβαθεῖσαν διὰ τοῦ κινήματος τῆς Γ' Σεπτεμ-
βρίου 1843 ἐξουσίαν καὶ κατήρτισε φαντασιώ-
δες σχέδιον συνωμοσίας, οὗ τινος λεπτομερείας
παραθέτω πρὸς φαίδρυσιν τῶν ἀναγνωστῶν. Ὁ
νέος Ἀρταριᾶν προσεκάλει τοὺς διοικητὰς τῶν
σωμάτων νὰ συμμετάσχωσι τοῦ κινήματος,
ὠρίζε δὲ ὡς χρόνον ἐκτελέσεως αὐτοῦ τὴν πρῶ-
την μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν τῆς 15 πρὸς τὴν
16 Φεβρουαρίου. Τὸ σύνθημα ἦτο *Φοβάρδ*, ὑπέ-
σχετο δὲ ὅτι οἱ πολῖται προθύμως ἤθελον συμ-
μετάσχει τοῦ κινήματος «διότι ἡ τῶν αἰμοδό-
ρων νομοθετικῶν σωμάτων δυσμένεια κατέστρεψε
τὸ δυστυχὲς τοῦτο ἔθνος». Ἴδου καὶ αἱ στρατη-
γικαὶ ὁδηγίαι, ἃς ἐν τῇ ἐξάψει του ἔδιδεν ὁ
ἀγένειος στρατηλάτης τῆς φάλαγγος τῶν ἀνα-
στηλωτῶν τῆς Μοναρχίας: «Ἄμα φθάσετε, θέ-
λετε διατάξει τὸν γ' λόχον νὰ ἤρμηθῃ εἰς τὸ
ὄπισθεν μέτωπον τῶν Ἀνακτόρων. Ὁ ἐπιλεκτι-
κὸς λόχος θέλει τοποθετηθῆ εἰς τὴν ἐξ εὐωνύ-
μων εὐρισκομένην τάφρον τῶν Ἀνακτόρων ἐν-
δυναμῶν τὸ πυροβολικόν. Ὁ δὲ λόχος τῶν εὐ-
ζώνων διεζευγμένος θέλει ἐπιτηρεῖ τὰ κινήματα
τοῦ ἐχθροῦ (;)». Καὶ ἐπερατοῦτο ἡ πρόσκλησις
μὲ τὴν ἀνευφημίαν: «Ζήτω ὁ μονάρχης βασι-

λεύς τῆς Ἑλλάδος Ὁθων Λουδοβίκος!» Τὸ σχέδιον τοῦτο ἀνεκοίνωσεν ὁ νεαρὸς Εὐέλπις δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ὁθωνα· ἀλλ' ἀνακρίσεως συνεπέα τούτου γενομένης, ἀνεκαλύφθη καὶ ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ἐπικίνδυνον φιλοβασιλικὴν του ζέσιν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ μυθιστορικὴ συνωμοσία ἔμεινεν ἐν καταστάσει ἀπλοῦ σχεδίου καὶ τὸ ἔργον τοῦ Καλέργη καὶ τοῦ Λόντου καὶ τοῦ Μεταξᾶ δὲν ὑπέστη τὴν μελετωμένην πανηγυρικὴν κατάργησιν.

Ἡ δ' ἑτέρα ἡ ἀποκληθεῖσα Καλογηρικὴ συνωμοσία δὲν ἦτο βεβαίως τοιαύτη ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως ἔνοιαν, ἦτο ὁμως ἀναμφηρίστως πολλῶ σοβαρωτέρα τῆς πρώτης καὶ ἠδύνατο ν' ἀποβῆ σοβαρωτάτη ἂν εἶχεν ἐντελέστερον ὄργανισμὸν καὶ δεξιωτέραν διεύθυνσιν. Ὁνειροπολήματα καὶ ἀόριστα σχέδια φαντασιολόπων ἐνέπνευον καὶ ταύτην, πλὴν τὰ σχέδια δὲν ἦσαν ἀποκυρήματα τῆς φρενοπληξίας ἐνὸς ἢ εὐαρίθμων ἀτόμων, ἀλλ' ἀπηχῆσεις πόθων, οὓς συνεμερίζετο μεγάλη τοῦ ἔθνους μερίς. Ἡγήτορες καὶ ἀπόστολοι τῶν ἰδεῶν τούτων εἰς τὸ φανερόν ἦσαν οἱ Φιλορθόδοξοι, ὧν γινώσκωμεν τὰ φρονήματα καὶ τὰς περὶ διαρρυθμίσεως τῆς Ἐκκλησίας κυρίως καὶ τῆς πολιτείας ἐν μέρει δοξασίας, διερμηνευομένης δι' ἀξέστου γλώσσης ὑπὸ τοῦ κήρυκος αὐτῶν Χριστοφόρου. Πλὴν ὁμως τῶν δοξασιῶν τούτων οἱ Φιλορθόδοξοι εἶχον καὶ τὰς ἰδιαιτέρας τῶν πολιτικῶν ιδέας καὶ συμπαιθείας, ἄσπονδον τρέφοντες κατὰ τῆς Ἀγγλίας μῖσος, δυσμενέστατα δὲ διακείμενοι πρὸς τὸν ἀλλόθρησκον βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, καθ' οὗ δὲν ἔπαυον ἐκτοξεύοντες εἴτε δι' ὑπαινιγμῶν ἐν τῇ συνθηματικῇ τῶν γλώσση εἴτε δι' ἀπροκαλύπτου τολμηρᾶς φρασεολογίας παντοίας μορφᾶς καὶ κατηγορίας. Τὴν κατὰ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος δυσμένειαν ὑπέθαλπε καὶ ἐξῆπτε παντοιοτρόπως ἐν τῶν τριῶν μεγάλων κομμάτων, ἐξ ὧν ἤγετο καὶ ἐφέρετο τότε ἡ Ἑλλάς, τὸ Ῥωσικὸν ἢ ἄλλως τὸ τῶν Ναπαίων λεγόμενον, ἔχθιστα διακείμενον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ἐν Ἑλλάδι δυναστείαν, πολυπληθέστατον δὲ καθὸ περιλαμβάνον πάντα τ' ἀπλοϊκὰ καὶ εὐπίστα ἐν τῇ πολιτικῇ στοιχεῖα, τὸν κληρὸν σύσσωμον καὶ τὰς κατωτέρας λαϊκὰς τάξεις, συμπαθοῦσας πρὸς τὴν ὁμόδοξον μεγάλην Δύναμιν. Ὅτι δὲ οἱ Φιλορθόδοξοι καὶ οἱ Ναπαῖοι εἶχον τὸ αὐτὸ πολιτικὸν φρόνημα καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἑταιρία τῶν πρώτων ἦτο οἰοιέμενη παραφυᾶς τοῦ Ῥωσικοῦ κόμματος οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐπαρκῆς δ' ἐγένετο μνεία καὶ ἐξήγησις τῶν ἀμοιβαίων αὐτῶν σχέσεων εἰς προγενέστερον κεφάλαιον τῆς παρούσης διατριβῆς. Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ Παπουλάκης θρασυθεὶς ἐκ τῆς ἐν Λακωνίᾳ ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς διὰ τῶν κομπορημόνων αὐτοῦ ἐπαγγελιῶν περὶ

τοῦ ὅτι «θὰ σηκωθῶν καὶ ἄλλοι εἰς τὸ ποδάριον» περὶ τῆς μεταβάσεως αὐτοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὀπαδῶν του εἰς Καλάμας «καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν» περὶ τῶν ἀναμενομένων «ῥωσικῶν δυνάμεων καὶ βοηθημάτων» τρανῶς ἐμαρτύρει περὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς πεποιθήσεως τῶν ὁμοφρόνων του πρὸς τὴν Ῥωσσίαν.

Ἡ συνέργεια αὕτη τῶν Ῥωσσοφρόνων καὶ ἡ ἐκτάκτως ζωηρὰ δράσις τοῦ κόμματός των κατὰ τὸ ἀξιωματικὸν ἔτος 1852 δεῖται ἰδιαιτέρας ἐξηγήσεως, ἣν καὶ ὑπεσχέθη ἀναφέρειν τὰς διαδόσεις τῶν ὀπαδῶν τοῦ Παπουλάκη. Ἡ συγκίνησις των ἐπήγαγεν ἐκ χρησμοῦ παλαιφάτου, οὐτινος ἐναγωνίως προσεδοκάτο ἡ προσεχῆς πλήρωσις. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἔθεωρεῖτο παραμονὴ μεγάλων γεγονότων, ἐπειδὴ ἐπέκειτο ἡ συμπλήρωσις τῶν τετρακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε κατὰ τὰς προφητείας τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ὧν τὸ θεόπνευστον οὐδεὶς ἐτόλμα τότε νὰ ἀμφισβητήσῃ, τὸ «ξανθὸν γένος» ἐμελλε ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν βασιλεύουσαν πόλιν καὶ νὰ διώξῃ τὸ ἄπιστον σπέρμα τῆς Ἀγαρ μέχρι τῆς Κοκκίνης Μηλιάς. Καὶ ἐνῶ ἐγγύς ἦτο κατὰ τὴν ἑαυτῶν δοξασίαν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ὀρθοδόξου κράτους τῆς Ἑλλάδος ἐκάθητο οἰοιέμενος πρὸς ἐμπαιγμὸν, βασιλεὺς πρεσβεῦων τὸ καθολικὸν θρήσκευμα, ἄτεκνος καὶ σύζυγον ἔχων διαμαρτυρομένην! Ὁ μύχιος ἄρα πόθος καὶ εἰ δυνατόν μάλιστα διὰ ῥώσσοφρονων ἦτο νὰ ἴδωσιν ἀποπεμπόμενον καὶ ῥωσσοφρόνων ἡγεμόνα καὶ ἀντικαθιστάμενον διὰ ῥώσσοφρονων πρίγκηπος καὶ εἰ δυνατόν μάλιστα ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῆς Ῥωσσίας. Τὰς τοιαύτας διαθέσεις οὐδόλως ἀπίθανον νὰ ὑπέθαλπε καὶ νὰ ἐπεδοκίμαζε κυρίως ἡ ῥωσικὴ πολιτικὴ, ἣτις προητοίμαζεν ἤδη τὸν ὀλίγον ἐκραγέντα ἀνατολικὸν πόλεμον, διότι ἀναντιρρήτως συνέφερον αὐτῇ νὰ ἔχῃ τὴν Ἑλλάδα τὸ μόνον τότε ἀνεξάρτητον ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου χριστιανικὸν κράτος καὶ ἐξασκοῦν τότε ἐπιρροὴν δυστυχῶς μείζονα ἢ νῦν ἐπὶ τῶν αὐτῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν, ὄργανον πειθήνιον τῶν ἑαυτῆς σχεδίων καὶ σύμμαχον οὐχὶ εὐκαταφρόνητον κατὰ τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι παρὰ τῶ λαῶ ἐπεκράτει βαθέως ἐρριζωμένη ἡ πεποιθήσις ὅτι ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις ἐνέκρινε πάσαν ἐκδηλουμένην ἐν Ἑλλάδι ἀντιδυναστικὴν τάσιν καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ κίνημα τοῦ Παπουλάκη διενηργεῖτο τῇ ὑψηλῇ αὐτῆς ἐπιδοκίμασίᾳ. Οἱ ἀπλοϊκοὶ ὀπαδοὶ τοῦ κήρυκος ἐφύλαττον εὐλαβῶς ταινίας τινὰς ἀς διένεμεν αὐτοῖς ὁ μοναχὸς μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ» διέδιδον δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἔλευσιν τῶν Ῥώσσοφρονων ὅστις ἤθελεν εὐρεθῆ ἔχον τοιοῦτον σημεῖον θὰ ἔθεωρεῖτο ὡς ἀξιοματικὸς. Οἱ Λάκωνες τοσαύτην εἶχον πεποιθήσιν ἐπὶ τὴν

ἐκ Ῥωσσίας συνδρομήν, ὥστε καὶ μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Παπουλάκη ἀνέμενον νὰ ἴδωσι καταπλέοντα αἴφνης τὰ ῥωσικὰ πλοῖα καὶ ἀπελευθεροῦντα τὸν δεσμώτην. Ἐν Τριπόλει δὲ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ πλατάνου εὐρέθη ἀνηρτημένη τὴν προῖαν τῆς 1 Ἰουνίου σημαία ἐκ λευκοῦ πανίου μήκους ἐνὸς μέτρου, φέρουσα διάφορα γριφώδη σημεῖα καὶ ἐπιγραφάς, ἧς διὰ τὸ περιεργὸν παραθέτω ἐνταῦθα πανομοιότυπον.

Τρίπολις	+	Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ
+		τίς νικᾷ ;
ζυπνήσαται		"Αχ! Ν "Αχ Δ
N —		+
+ ἄχ! K		Ζήτω ἡ Ὁρθοδοξία
(⊖)	+	+
+ ἄχ!		Ζήτω ὁ ἁγίουρθος βασιλεὺς
ΑΓ		τῆς Ῥωσσίας
ἀρετὰς		1852
Π » »		Θάνατος

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας δὲ ὄψεως

Πι		στεύεται
+ Χρι		στιανοὶ
+ τὸν Χριστὸν		
ἦ ναὶ		ἦ ὄχι
ὦ Ν		ὦ Δ
		Θάνατος.

Καὶ τί μὲν ἐσήμαινον τὰ αἰνιγματώδη ταῦτα σημεῖα ὁμολογῶ ὅτι ἀγνοῶ, οὐδὲ τὴν λύσιν αὐτῶν θεωρῶ ἀξίαν κόπου καὶ ἐρεύνης· ἀλλ' ἡ ζητωκραυγὴ ἐκείνη ὑπὲρ τοῦ ὁμορθόσκου βασιλέως τῆς Ῥωσσίας δηλοῖ εὐκρινῶς ὅποιον ἦτο τὸ πολιτικὸν φρόνημα τῶν ἐν Τριπόλει ἀνυψωσάντων τὴν ἀλλόκοτον σημαίαν, οἵτινες ὡς ἀπεδείχθη ἦσαν ἐκ τῶν ἐνθερμοτάτων φιλορθόδοξων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀναπληρῶν τὸν δήμαρχον πρῶτος δημαρχικὸς πάρεδρος, καὶ πῶς συνέδεον οὗτοι τὰ διενεργούμενα παρὰ τῶν ἡγετῶν αὐτῶν καὶ τοῦ Παπουλάκη μὲ τὴν Ῥωσίαν καὶ μὲ τὸν ἡγεμόνα τῆς. Κατὰ τῆς τοιαύτης κοινῆς πεποισήσεως περὶ τῆς ἀμέσου ἀναμίξεως τῆς ῥωσικῆς πολιτικῆς εἰς τὰ ἐν Πελοποννήσῳ διαδραματιζόμενα, ὅτε τὰ πράγματα ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι σκανδαλώδη χαρακτῆρα καὶ ἡ ἐν Λακωνίᾳ ταραχὴ νὰ θεωρῆται παρὰ τῆς ἐξουσίας ὡς στάσις κατὰ τῶν καθεστώτων, ἠναγκάσθη νὰ ἀντεπεξέλθῃ αὐτὴ ἡ ἐν Ἀθῆναις Ῥωσικὴ πρεσβεία δι' ἐγγράφου αὐτῆς σπανίου εἰς τὰ χρονικὰ τῆς διπλωματίας καὶ ν' ἀποκηρύξῃ τὰς διαδεδομένας φήμας. Τὸ ἀξιοσημείωτον τοῦτο ἐγγράφον εἶνε ἐγκύκλιος τῆς πρεσβείας πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ῥωσικὰς προξενικὰς ἀρχάς, ἀπευθυνομένη κυρίως πρὸς

τὸν ἐν Σύρῳ πρόξενον, φέρει ἡμερομηνίαν 26 Μαΐου καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Ἐλαβον τὸ ἐγγράφον ὑμῶν δι' οὐ μοὶ ἀναγγέλετε ὁποίας φήμας ἀπαισίους ἄνθρωποι κακόβουλοι, ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς πατρίδος των διαθρυλλοῦσι πρόφασιν λαμβάνοντες τὰς ἐσχάτως εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος ἐπικρατούσας ταραχάς.

«Τὰς πονηρὰς ταύτας φήμας δὲν καταδέχομαι νὰ πολεμήσω, διότι ἤθελον ταπεινώσει ἑμαυτὸν ἐὰν τοιοῦτό τι ἐπεχείρουν. Οἱ φίλοι τῆς τάξεως, οἱ ἀληθῶς ἀγαπῶντες τὸν βασιλέα καὶ τὴν πατρίδα των, οἱ μόνοι χαίροντες τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν εὐνοίαν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη τῆς ἀποδοκιμασίας μου διὰ νὰ στιγματίσωσι τοὺς αὐτοκατακρίτους αἰσχροὺς συκοφάντας».

«Γνωρίζουσιν οἱ χρηστοὶ ὅτι καὶ μὲν ἡ Ῥωσσία νομίζει ὡς ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς Ἑλλάδος τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν, οὐχ ἦττον ὅμως ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ σεβαστὸς ἡμῶν κύριος θέλει καταπολεμήσει πᾶσαν κατὰ τῆς μοναρχίας ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας ἢ ἐν ὀποιοδήποτε ἄλλῳ προσχήματι αὐθάδη ἀπόπειραν, διότι δοξάζει ὅτι ὁ χεῖρα βέβηλον κατὰ τοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως Ὁθωνος ἐπιβάλλον ἀνατρέπει ἀπὸ βάθρων τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, διότι ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ θεμελιούται τὸ πᾶν.

«Αὐτὴ εἶνε ὄχι μόνον ἐν λόγοις ἀπλοῖς ἀλλὰ ἐν ἔργοις ἡ πολιτεία τῆς ἐν Ἑλλάδι ῥωσικῆς πρεσβείας. Δι' ἔργων δὲ ἐζητήσαμεν πάντοτε νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς σωτηρίουσ ταύτας ιδέας. Καὶ σεῖς ἀπὸ τὸ μέρος σας πράξατε τὸ αὐτὸ χρεῖας τυχούσης, συμβουλευόντες σπουδαίως τοὺς κύκλω ὑμῶν.

«Νομίζομεν δὲ τὰς εἰρηνέμας συμβουλὰς σωτηρίουσ διότι τείνουσιν αὐταὶ εἰς τὸ ν' ἀναχαιτίσωσι τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν κρημνὸν φορᾶς καὶ εἰς τὸ νὰ τηρήσωσιν αὐτὴν ἐν τῇ τάξει, τὴν ὁποίαν μεταξὺ τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰκογενείας κατέχει».

Ἐν τούτοις ὑπὸ τοιούτων ιδεῶν κατεχόμενοι καὶ ὑπὸ τοιούτων προσδοκιῶν διαβουκολούμενοι οἱ ἑταῖροι τῆς Φιλορθοδοξίας ἀνεκινούντο καὶ ὅτε τὰ πράγματα ἐν Λακωνίᾳ ἐδεινώθησαν καὶ αἱ αὐτόθι ταραχαὶ προσέλαβον ἐπίφοδον χαρακτῆρα, ἐγκαρδιωθέντες ἤρχισαν νὰ συρρέωσιν ἄθροοι εἰς τὴν πρωτεύουσιν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πλείστοι τῶν ἑταίρων ἦσαν κληρικοὶ, ἡ πλησμονὴ τῶσων ράσων εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς μὴ πολυανθρώπου τότε πόλεως ἐξέπληττε τοὺς κατοίκους. «Ἡ πόλις μας ὁμοιάζει, ἔγραφεν ἡ Ἀθηρᾶ, μὲ τὴν Μαδρίτην ἢ μὲ τὴν Ρώμην ἕνεκα τῆς συροῆς πολυαριθμῶν κληρικῶν.» Ἡ κυβέρνησις ἦτις εἶχεν ἤδη ὑπονοίας περὶ τῶν τεκταινομένων καὶ εἶχεν ἤδη ἐπιληφθῆ τῆς καταδιώξεως ἐδέησε νὰ λάβῃ μέτρα καὶ περὶ τῆς ἐπιδρομῆς ταύτης

των βασιλοφύλων καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ αὐστηρῶς ἀπηγόρευ-
 σεν εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ ἐφοδιάζωσι μὲ διαβατήριον
 πάντα κληρικὸν θέλοντα νὰ μεταβῆ ἀπὸ τόπου
 εἰς τόπον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ μὴ ἔχοντα πρὸς
 τοῦτο τὴν ἄδειαν τῆς οἰκείας ἐκκλησιαστικῆς
 ἀρχῆς. Ταυτοχρόνως, ὡς νὰ ἐφηρμόζετο ἡ προ-
 φητεία ἐκείνη τοῦ Εὐαγγελίου ἢ προαγγέλλουσα
 τὴν ἐμφάνισιν πολλῶν ψευδοπροφητῶν πρὸ τῆς
 συντελείας τοῦ αἰῶνος, πλεῖστοι κληρικοὶ ἀνε-
 φάνησαν εἰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος,
 μὲ δημεγεργτικὰς προθέσεις καὶ μὲ προφητικὰς
 καὶ θαυματουργοὺς ἀξιώσεις ἀναφανδὸν ἀνομο-
 λογοῦντες τὰ δόγματα τοῦ Χριστοφόρου καὶ ὡς
 διαγωγὸν τῆς Ὀρθοδόξιας παριστάνοντες τὴν
 καταδίωξιν αὐτοῦ. Ἐτεροὶ δὲ μοναχοὶ πλάνη-
 τες, ὧν τινες κατῆλθον ἐξ Ἁγίου Ὄρους περιήρ-
 χοντο εἰς διάφορα τοῦ βασιλείου μέρη πωλοῦντες
 μικροὺς σταυροὺς ἐγγλύφους ἐκ τῶν κατασκευα-
 ζομένων ἐν Ἀθῶνι καὶ ἀλλαχῶ, ἐξάπτοντες δὲ
 κυρίως τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ θρησκομανοῦς ὄχλου
 διὰ ποικίλων διαδόσεων. Ἡ κυβέρνησις ἀλη-
 θῶς εὐρέθη εἰς περίπλοκον θέσιν ὅτε ἠναγκάστη
 νὰ προβῆ εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν ταραξιῶν αὐ-
 τῶν βασιλοφύλων, διότι πρὶν ἢ συλλάβῃ τὸν ἕνα,
 ἀνεφάνετο αἴφνης ἕτερος, τὰ δὲ ὄργανα τῆς
 ἐξουσίας καὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ εἰς ἐκτάκτους
 ὑπεβλήθησαν κόπους ἕνεκα τῶν ἀλλεπαλλήλων
 συλλήψεων καὶ ἀνακρίσεων τῶν καλογῆρων.
 Νέον καλογηρικὸν ὄνομα ἀνεφάνετο ἐκάστοτε
 εἰς τὸν στασιαστικὸν ἐκείνον κυκεῶνα, καὶ ὅτε
 μὲν ἦτο ὁ Ἰγνάτιος εἰς Γορτυνίαν, ὅτε δὲ ὁ
 Παρθένιος εἰς Καλάβρυτα καὶ ἄλλοτε ὁ νομιζό-
 μενος Ἡσαΐας εἰς Μεγαλόπολιν. Καὶ μοναχαὶ
 ἐπίσης διαλελυμένων μονῶν ἐξ ἄλλων ἐπαρχιῶν
 τοῦ Κράτους συνελήφθησαν ἐν Ἀττικῇ. Ἐκ τῶν
 ἀναφανέντων αὐτῶν ἀγυρτῶν περιεργὸς ἦτο καὶ
 εἰς διαδραματίσας τὸ μέρος του εἰς τὴν ἐπαρ-
 χίαν Θηβῶν καὶ φέρων ἐπίθετα ἰσάριθμα πρὸς
 τὰ ὀνόματα ἰσπανοῦ μεγιστάνος, διότι ἐκαλεῖτο
 Γρηγόριος Καβεζὸς ἢ Σπατογιάννης ἢ Κριεζῆς.
 Οὗτος διετίετο ὅτι ἦτο ὁ Χριστόφορος ὑπὸ
 ἄλλην μορφήν—πρωτοφανὲς τοῦτο εἶδος μετεμ-
 ψυχώσεως—καὶ ἐκήρυσσεν ἐπομένως τὰ αὐτὰ
 δόγματα, αὐστηρῶς ἰδίως ἀπαγορεύων τὸ ὁμνῆναι.
 Διὰ νὰ πείσῃ δὲ τὸ πλῆθος περὶ τῆς θεοπέμπτου
 ἀποστολῆς του, ἐπεχείρησε ν' ἀναστήσῃ νεκρὸν
 πρὸ δεκαπέντε ὄλων ἐτῶν τεθνεῶτα, θελήσας
 οὕτως ὁ δυσσεβὴς νὰ ὑπερτερῆσῃ καὶ αὐτὸν
 τὸν Σωτῆρα, ὅστις τὸν Λάζαρον τεταρταῖον
 μόλις ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν. Δυστυχῶς διὰ τὴν
 ἀγιότητά του τὸ πείραμα διεκόπη, ἐπειδὴ κα-
 ταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς ἐδραπέτευσεν.
 Περιεργὸς ἐπίσης ἦτο ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία
 μιᾶς μικρᾶς μοναχικῆς κοινότητος ἐγκαταστα-
 θέσης κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Ἐρετρίᾳ ὑπὸ

τὴν ἀρχηγίαν μοναχοῦ τινος Παντολέοντος ἢ
 Παντελεήμονος Φιλιππουπολίτου, ὅστις ὡς νεω-
 τεριστῆς εἶχε καταδιωχθῆ ἐν Κωνσταντινουπό-
 λει ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ διατρίψας ἐν
 Ἀθήναις ἐπὶ τινα χρόνον εἶχε μεταβῆ εἰς Ἐρέ-
 τριαν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1851. Ὁ σεβά-
 σμιος Παντολέων, νεωτερίζων κατὰ τοῦτο ὅτι
 εἰσήγε τὴν τρυφηλὴν εὐζωίαν τῶν παραγγελεμά-
 των τοῦ Κορανίου εἰς τὸν αὐστηρὸν μοναχικὸν
 βίον συνέζη αὐτὸς μόνος μετὰ τεσσάρων καλο-
 γραιῶν εἰς ἓν οἶκημα, φροντίσας ὁμῶς νὰ περι-
 συνάξῃ ἑτέροισ ἐξ μοναχοῦς οἵτινες κατόικουν
 χωριστὰ εἰς ἕτερον οἶκημα, καὶ οὗς τὸ ἀναγγέ-
 λον τὰ τοιαῦτα πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἐγγραφον
 τοῦ ἐπάρχου χαρακτηρίζει ἠκιστα ἀβροφρόνως
 ὡς «ζῶα.» Τὰ μέλη τῆς κοινότητος ἀπέζων
 κατασκευάζοντα καὶ πωλοῦντα ξύλινα κοχλιά-
 ρια. Ἦσαν ὁμῶς σφόδρα εὐσεβεῖς, νηστεύοντες
 αὐστηρῶς καὶ μεταλαμβάνοντες τῶν ἀχράντων
 μυστηρίων κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν, δίδοντας τὸ
 παράδειγμα τοῦ ἀγιωτάτου αὐτῶν ἡγουμένου
 κυρίου Παντολέοντος, πρὸς ὃν ἐφάνοντο λίαν
 ἀφωσιωμένοι. Τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ κοινόβιον εὐ-
 λόγως εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχῶν, ἡ δὲ
 Κυβέρνησις μαθοῦσα τὰ γεγόμενα διέταξε νὰ
 μετενεχθῶσιν εἰς Σύρον οἱ ὅσοι πατέρες τῆς
 Ἐρετρίας καὶ ν' ἀποπεμφθῶσι τοῦ Κράτους.

Ἀποφασίσασα τέλος ἡ κυβέρνησις νὰ ἐνεργήσῃ
 καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἕνεκα
 τῆς σοβαρότητος τῶν πραγμάτων προέβη δρα-
 στηρίως εἰς τὴν δέουσιν ἐνέργειαν. Ἐκ τῶν
 πρώτων συνελήφθη ὁ Φλαμιάτος ὁ ἀρχηγὸς τῶν
 Φιλορθοδόξων καὶ ἐφυλακίσθη ἐν Πάτραις, εἶτα
 δὲ καὶ οἱ συνέταιροί αὐτοῦ μοναχοὶ τοῦ Με-
 γάλου Σπηλαίου, ἐν οἷς καὶ ὁ πολὺς Ἰγνάτιος,
 ὅστις ἐθεωρεῖτο ἐπικινδυνώδεστος καὶ αὐτοῦ
 τοῦ Χριστοφόρου, κατὰ τὸ ἐγγραφον τοῦ νομάρ-
 χου Ἀρχαδίας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, «ὡς κεκτη-
 μένος παιδείαν τινὰ» καὶ ὁ Λεοναρδόπουλος καὶ
 πλεῖστοι ἄλλοι. Ῥαγδαῖα ἐξεδίδοντο τὰ ἐντάλ-
 ματα συλλήψεως, ἐπειδὴ ἕνεκα τῆς κατασχέ-
 σεως τῶν ἐγγράφων ἀνεκαλύπτοντο καθ' ἐκάστην
 νέοι ἐταῖροι. Συλλήψεις ἐγένοντο ἐν Ἀθήναις, ἐν
 Πάτραις, ἐν Τριπόλει, ἐν Σπέτσαις καὶ ἐν ταῖς
 πλείσταις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ μονῶν, μετ' ἐπι-
 μελείας δ' ἐξηρευνῶντο τὰ ἐγγράφα πάντων τῶν
 ὑπόπτων. Τὴν τοιαύτην τῆς ἀρχῆς ἐρευναν ὑπέ-
 στη καὶ ὁ ἐπιφανὴς ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ Οἰ-
 κονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων, οὗτινος τὰ ἐγγράφα
 κατεσχέθησαν καὶ ἐξητάσθησαν, διὸ καὶ ἐζή-
 τησεν ἐξηγήσεις ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ῥωσσίας
 καθότι ὁ Οἰκονόμος ἦτο μέλος καὶ εισηγητῆς
 ἐνὸς κλάδου τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ῥωσσίας.
 Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐφημερίδων, οἱ
 συλληφθέντες τότε κληρικοὶ ἀνῆλθον εἰς 150.
 Ἐνδεχόμενον εἶνε ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀθῶοι

ἢ τουλάχιστον ὅτι ἐφυλακίσθησαν ἄνευ τῶν ἀποχρωσῶν ἐνδείξεων, διότι ἡ ἐξουσία ἐκ προκαταλήψεως καὶ ἐν τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ζήλου τῆς διέβλεπεν ἐχθρὸν καὶ συνωμότην εἰς πάντα ῥασοφόρον· οἱ πλεῖστοι ὅμως συλλαμβανόμενοι ἀνωμολόγουν παρρησίᾳ τὰς ἀρχάς των. Γρηγόριος τις Ἰωαννίδης ἐξ Ὀρχομενοῦ συνελήφθη ἐν τῷ δῆμῳ Τρικολλῶνων, καθὰ δὲ ἀναφέρει ὁ νομάρχης Ἀρκαδίας, λόγου γενομένου ὅτι ὁ Χριστόφορος ἔφερε σταυρὸν περίξ τοῦ ὁποίου ἦτο γεγραμμένον τό: «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τῆς κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς εὐσεβέσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος» ἠρωτήθη: ποῖοι εἶνε οἱ βάρβαροι, ἀποῦ ἐδῶ ὅλοι εἶνε Χριστιανοί; αὐτὸς δὲ τολμηρῶς ἀπήντησεν: Ὁ βασιλεὺς, διότι εἶνε ἀβάπτιστος! Οἱ δ' ἐν Πάτραις ὁμόφρονες τῶν συλληφθέντων ἤρχισαν ἤδη νὰ θεωρῶσι τοὺς καταδικωμένους ὡς μάρτυρας, ὑφισταμένους προθύμως τὰς κακώσεις πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμμένοντες εἰς τὰς δοξασίας των ἐσκόπουσαν νὰ συνεχίσωσι τὸ ἔργον ἐκείνων, πεποιθότες εἰς τὸν προσεχῆ αὐτῶν θρίαμβον, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κατωτέρω περιουμένων ἐπιστολῆς κατασχεθείσης ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν ἱερομόναχον Ἡσαΐαν διατελέσαντα ἄλλοτε διευθυντὴν τοῦ ἐν Πάτραις μετοχίου τῆς μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκά: α' Ἐνταῦθα, σεβαστέ μου, ἔγραφεν ὁ ἀνώνυμος φιλορθόδοξος, οἱ Πατρεῖς ἢ τουλάχιστον μέρος αὐτῶν θέλοντες νὰ καταργήσωσι τὴν λαμπρὰν μας θρησκείαν ἤρχισαν συλλαμβάνοντες τοὺς σεβασμίους διδασκάλους Φλαμιάντον, Χριστόφορον, Ἰγνάτιον καὶ Παρθένιον Σπηλαιώτας κλπ. ὡς ἐναντίους εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἄλλα τοιαῦτα αἰσχρὰ ψεύδη. Ἄλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ θέλει ἐπιπέσει εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κακούργων τούτων καὶ θέλει θριαμβεύσει τὸ δίκαιον ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀνδρῶν» Ἐτελεύτα δὲ ἡ ἐπιστολὴ μὲ τὰ ἐξῆς συνθηματικά: «Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ σῖτος εἶνε ἄφθονος· ἀλλὰ καὶ ἄφθονος ἀνδρῶν εἶνε, δὲν ἔχομεν τὴν ἄδειαν νὰ σηκώσωμεν χρήματα καὶ ν' ἀγοράσωμεν τοιοῦτον; Μὲ ἐνόησες. Ἡ ἄμπελος ἔχει καλῶς.»

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτοχρόνως μετὰ τῶν Φιλορθοδόξων καὶ τῶν ταραξιών κληρικῶν ἢ κυβερνήσεως ἀπέβλεπεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Παπουλάκη καὶ τὴν καταστολὴν τῶν ἐν Μάνη ταραξιών. Ἡ ἀποστολὴ σοβαρὰς ἀναλόγως στρατιωτικῆς δυνάμεως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καθὰ πρὸ καιροῦ συνεβούλευσαν αἱ αὐτόθι ἐγγῶροι ἀρχαὶ καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ἐπίτηδες διορισθεὶς προσωρινὸς νομάρχης Λακωνίας Δούκας ἀπεφασίσθη. Ἡ ἀρχηγία ἀνετέθη εἰς τὸν ὑποστράτηγον Γενναῖον Κολοκοτρώνην, ἐξουσιοδοτηθέντα ὅπως ἐν ἀνάγκῃ στρατολογήσῃ καὶ ἀτάκτους πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς δημοσίου δυνά-

μεως. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη, ὡς ἀπέδειξαν τὰ πράγματα, ὑπῆρξεν ἐπιτυχῆς, διότι ὁ Γενναῖος ἦτο φύσει νουεχῆς, συνετός καὶ μετριοπαθῆς ὡς πρῶτιστα ἤρμοζεν εἰς παρομοίαν ἀκροσφαλῆ περίστασιν, παρεκτός δὲ τῆς ἰδίαις στρατιωτικῆς φήμης ἔφερον ὄνομα μέγα καὶ σεβαστὸν καθ' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον. Ἡ πρώτη στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ἐγένετο περὶ τὰ μέσσα τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ τοῦ θου λόχου τοῦ κέντρου τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἐδρεύοντος 1ου πεζικοῦ τάγματος τῆς γραμμῆς, ἐκ τοῦ 3ου τάγματος τῆς ὄροφυλακῆς ὑπὸ τὸν Ζάχον Μήλιον, ἐκ μιᾶς ὀρεινῆς πυροβολαρχίας συγχειμένης ἐξ ὀκτῶ τηλεβόλων καὶ ἐξ ἀποσπάσματος χωροφυλακῆς. Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαΐου ἀπεστάλησαν δις καὶ ἄλλαι ἐπικουραὶ, ὥστε ἐν συνόλῳ ἡ ὑπὸ τὸν Γενναῖον τακτικὴ στρατιωτικὴ δύναμις συνεποσῶθη εἰς 2,000 ἄνδρας. Τὸ πρῶτον ἀνωτέρω μνημονευόμενον σῶμα μετέφερον εἰς Λακωνίαν ἢ Ἀμαλία, κορβέττα 22 τηλεβόλων καὶ ἡ γολέττα Ναυπλία, ἡ πρῶν Σκύλλια καλουμένη. Ἡ μικρὰ τῆς πρωτεύουσας κοινωνία ἐθορυβήθη ἐκ τοῦ ἐκτάκτου τούτου γεγονότος, κατὰ δὲ τὰς παραμονὰς τῆς ἀναχωρήσεως ἠκούετο ἀδοξομένου ἀνά τὰς ὁδοὺς τὸ ἐξῆς ἄσμα, ὅπερ καλὸν ἔκρινα ν' ἀποθησαυρίσω εἰς τὰ παρόντα χρονικά καὶ ὅπερ ἐψάλλετο εἰς ἤχον ἀνάλογον περίπου ἐνίων ἐκ τῶν ἀδοξομένων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Μεταπολιτεύσεως:

Ναυπλία μου, Ναυπλία,
Ναυπλία ποθητή,
Αἱ σάλπιγγες φωνάζουν:
Στὴ Μάνη οἱ στρατοί!

Ἀγύρτη Παπουλάκη,
Ἄνισως καὶ πιασθῆς
Στὸν τρίγκο τῆς Ματθίλδης,
Εὐθὺς θὰ κρεμασθῆς.

Ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ στροφῇ ἀνκφερομένη Ματθίλδη ἦτο γολέττα πολεμικὴ περιπολοῦσα εἰς τὰ Λακωνικά παράλια, ὀνομασθεῖσα δὲ οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ὁθωνος, μεγάλης δουκίσσης τῆς Ἑσθονίας.

Οἱ κατὰ τὴν Λακωνίαν πρόκριτοι, ὅσοι ἐννοεῖται ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν θρόνον, παρηγγέθησαν νὰ στρατολογήσωσιν ἐν ἀνάγκῃ ἄνδρας δαπάναις τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ συνδράμωσι τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν. Ταῦτοχρόνως ἡ Κυβέρνησις ἐνδιαφερομένη νὰ διατελῆ ἐνήμερος περὶ τῶν συμβαινόντων κατήρτισεν ἰδιαιτέραν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, ὥστε νὰ πληροφορηθῆται καθ' ἐκάστην λεπτομερῶς περὶ τῶν ἐν Λακωνίᾳ διατρεχόντων.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

